

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 337/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti QNT SK, s. r. o., Masarykova 2, Košice, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Strapáč, PhD., s. r. o., Májová 1582, Čadca, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Strapáč, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 214/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti QNT SK, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti QNT SK, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného

súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 214/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 25. augusta 2014 na okresnom súde žalobu proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) o zaplatenie sumy 3 841,76 € s príslušenstvom. Okresný súd vydal 12. novembra 2014 platobný rozkaz sp. zn. 28 Ro 397/2014, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sťažovateľke požadovanú finančnú čiastku aj s príslušenstvom.

Žalovaná podala proti platobnému rozkazu v zákonnej lehote odpor, ktorý bol okresnému súdu doručený 4. februára 2016. Na základe výzvy okresného súdu z 29. apríla 2016 zaslala sťažovateľka 1. júna 2016 vyjadrenie k danej právnej veci, ktorá už bola po podaní odporu okresným súdom vedená pod sp. zn. 17 C 214/2016.

Následne na to okresný súd nariadil vo veci žaloby pojednávanie na 20. október 2016, ktoré však bolo na základe žiadosti sťažovateľky odročené. Aj druhé pojednávanie, nariadené na 18. máj 2017, bolo odročené tentoraz z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne.

3. Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uviedla:

„Vzhľadom k skutočnosti, že od odročenia pojednávania uplynulo viac ako pol roka a Okresný súd Košice II nevytýčil nový termín pojednávania, zaslali sme súdu dňa 13.12.2017 urgenciu, aby vo veci začal konať a nariadil termín pojednávania. Taktiež sme dňa 13.12.2017 zaslali súdu aj sťažnosť k rukám predsedovi Okresného súdu Košice II pre nečinnosť.

Predseda Okresného súdu Košice H reagoval na našu sťažnosť podaním zo dňa 21.12.2017, v ktorom uvádza, že sťažnosť bola podaná dôvodne. Zároveň uvádza, že došlo súčinnosťou odo dňa 01.01.2018 k preloženiu zákonnej sudkyne na výkon funkcie na Krajský súd v Košiciach, v dôsledku čoho bude vec pridelená inému zákonnému sudcovi, ktorý bude upozornený na nutnosť plynulého konania.

Od vyjadrenia predsedu Okresného súdu Košice II k našej sťažnosti uplynulo už jeden a pol mesiaca, počas ktorých bol súd opätovne nečinný a do dnešného dňa nevytýčil pojednávanie, a preto sa musíme obrátiť na Ústavný súd, aby sme hájili naše právo.

Sťažovateľ považuje činnosť súdu za neefektívnu, čím došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a taktiež je toho názoru, že procesnú aktivitu súdu nemožno hodnotiť ako činnosť smerujúcu efektívne k meritórnemu rozhodnutiu veci v primeranom čase.

Okresný súd Košice II nekoná viac ako rok a pol, a to od doručenia výzvy zo dňa 29.04.2016. Do dnešného nebolo doposiaľ uskutočnené ani jedno pojednávanie vo veci samej, čo sťažovateľ považuje za subjektívne prieťahy v konaní. Sťažovateľ sa stále nachádza v stave právnej neistoty, čo všetko len viac a viac prehľbuje jeho nedôveru v súdnictvo Slovenskej republiky.“

4. Vzhľadom na uvádzané skutočnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 214/2016, prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočného odkladu, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 800 €, ako aj trovy právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 35/02, I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, II. ÚS 434/2015).

9. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy 3 841,76 € s príslušenstvom vedenom pod sp. zn. 17 C 214/2016, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako žalobca, došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

11. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu

právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 41/02).

12. V posudzovanej veci ústavný súd vlastným šetrením dopytom na okresnom súde zistil, že na pojednávaní 22. marca 2018 bolo vyhlásené uznesenie o schválení zmiernosti, ktoré nadobudlo právoplatnosť 27. apríla 2018.

13. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, II. ÚS 240/2010). Pojem „zbytočné prieťahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00, II. ÚS 292/2013).

14. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 129/06) a že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 149/02, III. ÚS 92/03, II. ÚS 118/2014). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakované a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (rovnaké závery ústavný súd vyslovil taktiež napr. v I. ÚS 19/00, I. ÚS 57/01 alebo III. ÚS 199/02).

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka pred podaním sťažnosti využila aj možnosť postupu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a 13. decembra 2017 podala sťažnosť na prieťahy v konaní adresovanú

predsedovi okresného súdu. Do uvedeného dátumu nepreukázala, že by si práva, ktorých porušenie namieta pred ústavným súdom, chránila iným spôsobom.

16. Ústavný súd konštatuje, že využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mala sťažovateľka právo podľa citovaného zákonného ustanovenia zákona o súdoch, sa v okolnostiach posudzovanej veci prejavilo ako účinný prostriedok nápravy, ktorý mala sťažovateľka k dispozícii a úspešne ho aj využila ešte pred podaním ústavnej sťažnosti. Po prešetrení vybavenia sťažnosti predsedom okresného súdu z 21. decembra 2017, ktorý uznal dôvodnosť sťažnosti, okresný súd už plynulo vykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu veci a napokon aj po troch mesiacoch rozhodol (22. marca 2018).

17. Skutočnosť, že orgán štátnej správy súdu uzná sťažnosť na priet'ahy za dôvodnú, nemusí viesť bez ďalšieho k prijatiu v nadväznosti na to podanej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie, pretože ústavný súd, pridržiavajúc sa doterajšej stabilizovanej judikatúry, považuje za potrebné poskytnúť všeobecnému súdu časový priestor na prijatie opatrení na účely nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (IV. ÚS 78/07, IV. ÚS 59/08, II. ÚS 279/2017).

18. Postup okresného súdu v napadnutom konaní nebol bez priet'ahov (čomu nasvedčuje aj odpoveď predsedu okresného súdu sp. zn. Spr. 230/2017 z 21. decembra 2017), avšak po využití účinných prostriedkov nápravy sa postup okresného súdu nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

19. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

20. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2018